

ПЪРВА ТЕМЕНУЖКА.

Малка теменужка отвори за пръв път синитѣ си очички. — Ура-а-а! Добрѣ дошла, добрѣ дошла! — викаха близкитѣ зелени трѣвици и всички се низко покланяха. — Ти си първата теменужка между насѣ!

И тозчасѣ цѣлата градина научи новината. Напжпилиятъ храстъ низко навеждаше клони надъ нея. Пролѣтниятъ топѣлъ вѣтъръ и слънчеви лъчи същѣ дойдоха да поздравятъ първата теменужка. Косчето, сипката и скворецѣтъ устроиха концертъ въ нейна честь по клонитѣ на високитѣ дървета.

Малката теменужка недоумѣваше защо е всичко това. Такава голѣма честь, толкова топлота, толкова свѣтлина!... Тя наведе своята красива главица дълбоко въ трѣвата и пожела да се скрие пакъ въ земята, отдѣто бѣ дошла. Но пролѣтниятъ вѣтрецъ я хвана подъ брадичката, подигна ѝ личицето и каза: — „Защо се срамувашъ? Вдигни си челцето — тѣй си по-красива!

— Ти си първата, най-първата теменужка! — радваха се слънчевитѣ лъчи и я цѣлуваха. — Ние знаемъ, че пролѣтъта е дошла вече, — ние я виждаме въ твоитѣ хубави очички, пролѣтно дѣте!

И тѣ заповѣдаха на близкитѣ трѣвици: „Внимавайте хубаво да не пострада тя нѣщо! Когато дойдатъ хора, ако поискатъ да я откъснатъ, скрийте я добрѣ!“

И всички трѣвици я заобиколиха като войници въ зелена униформа, и наклониха своитѣ остри върхове като пушки — готови за борба.

Наскоро въ градината дойдоха двѣ дѣца. Тѣ тичаха, играха, викаха, смѣха се, най-послѣ сѣднаха на трѣвата близо до цѣвналата теменужка.